

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 383

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 453 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2–3
Decizia nr. 480 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	4–5
Decizia nr. 481 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social	5–7
Decizia nr. 482 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	7–9
Decizia nr. 485 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	9–10
Decizia nr. 487 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.....	11–12
Decizia nr. 488 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene și ale Legii nr. 100/2009 pentru aprobarea acestei ordonanțe	13–14
Decizia nr. 490 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	14–16

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 453

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 6.655/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 8.316D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 8.317—8.318D/2009, nr. 8.320D/2009, nr. 8.324—8.325D/2009, nr. 8.327—8.330D/2009 și nr. 8.333—8.337D/2009, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în Dosarul nr. 6.657/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă, în Dosarul nr. 4.742/87/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 8.933/101/2008 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.924/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.882/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 2.905/84/2009, nr. 2.313/84/2009, nr. 2.311/84/2009 și nr. 2.312/84/2009 ale Tribunalului Sălaj — Secția civilă, în dosarele nr. 3.059/87/2008 și nr. 3.548/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția civilă, în dosarele nr. 194/100/2009 și nr. 2.844/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă și în Dosarul nr. 963/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 8.317—8.318D/2009, nr. 8.320D/2009, nr. 8.324—8.325D/2009, nr. 8.327—8.330D/2009 și nr. 8.333—8.337D/2009 la Dosarul nr. 8.316D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.317—8.318D/2009, nr. 8.320D/2009, nr. 8.324—8.325D/2009, nr. 8.327—8.330D/2009 și nr. 8.333—8.337D/2009 la Dosarul nr. 8.316D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 octombrie 2009 ale Tribunalului Bihor — Secția civilă, pronunțate în dosarele nr. 6.655/111/2008 și nr. 6.657/111/2008, prin Încheierea din 20 octombrie 2009 a Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 4.742/87/2008, prin Încheierea din 26 martie 2009 a Tribunalului Mehedinți — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 8.933/101/2008, prin Încheierea din 28 iulie 2009 a Tribunalului Sibiu — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 1.924/85/2009, prin încheierea din 20 octombrie 2009 a Tribunalului Botoșani — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 2.882/40/2009, prin încheierile din 9 noiembrie 2009, 23 noiembrie 2009 și 19 octombrie 2009 ale Tribunalului Sălaj — Secția civilă, pronunțate în dosarele nr. 2.905/84/2009, nr. 2.313/84/2009, nr. 2.311/84/2009 și nr. 2.312/84/2009, prin încheierile din 7 octombrie 2009 și 20 noiembrie 2009 ale Tribunalului Teleorman — Secția civilă, pronunțate în dosarele nr. 3.059/87/2008 și nr. 3.548/87/2008, prin încheierile din 6 noiembrie 2009 și 22 octombrie 2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă, pronunțate în dosarele nr. 194/100/2009 și nr. 2.844/100/2009, și prin încheierea din 16 noiembrie 2009 a Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 963/115/2009, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece din cuprinsul lor rezultă abrogarea implicită a Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, iar acest procedeu nu este admis de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, lege obligatorie pentru toate subiectele de drept, inclusiv pentru Parlament.

Tribunalul Bihor — Secția civilă, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția civilă, Tribunalul Sibiu — Secția civilă, Tribunalul Sălaj — Secția civilă, Tribunalul Teleorman — Secția civilă, Tribunalul Maramureș — Secția civilă și Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă și-au exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu următorul cuprins: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Autorul excepției susține, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, arată că nu au fost respectate normele de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte*

instanțe judecătorești stabilite de lege”, iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vedește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să își limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

În același sens s-a pronunțat Curtea și prin Decizia nr. 1.016 din 7 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, prin care a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a acelorași dispoziții de lege, excepție ridicată de același autor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 6.655/111/2008 și nr. 6.657/111/2008 ale Tribunalului Bihor — Secția civilă în Dosarul nr. 4.742/87/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 8.933/101/2008 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.924/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.882/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 2.905/84/2009, nr. 2.313/84/2009, nr. 2.311/84/2009 și nr. 2.312/84/2009 ale Tribunalului Sălaj — Secția civilă, în dosarele nr. 3.059/87/2008 și nr. 3.548/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția civilă, în dosarele nr. 194/100/2009 și nr. 2.844/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă și în Dosarul nr. 963/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 480

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Aura Speranța Ungureanu în Dosarul nr. 6.869/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 din Constituție, deoarece nu există nicio cale de atac a hotărârilor comisiilor de soluționare a contestațiilor la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii. Susține că aceste comisii nu oferă garanțiile unei instanțe judecătorești, ceea ce contravine art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocând în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, din cauzele *Crișan contra României, 2003, Biserica Greco-Catolică contra României, 2010, Haralambie împotriva României, Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei, 1981 și Sporong și Lonroth contra Suediei, 1982*. Totodată, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 60/1993, prin care s-a statuat că o procedură administrativ-jurisdicțională nu este neconstituțională atât timp cât hotărârea organului respectiv se poate ataca la instanțele judecătorești, așa cum este precizat și în notele de ședință depuse la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție și nici celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci reglementează modul în care se soluționează o contestație la rezultatele unui concurs.

Având cuvântul în replică, Aura Speranța Ungureanu susține că nu există nici măcar un grad de jurisdicție în această materie, neputându-se ataca la instanțele judecătorești hotărârile comisiilor de examinare și de soluționare a contestațiilor, ceea ce este neconstituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.869/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 15 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Aura Speranța Ungureanu în cadrul soluționării unui recurs declarat împotriva unei sentințe civile a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care i s-a respins ca neîntemeiată cererea de anulare parțială a baremului și cererea de a se emite o hotărâre judecătorească prin care să fie declarată admisă la Institutul Național al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu prevăd căi de atac împotriva deciziilor comisiei de soluționare a contestațiilor la rezultatele examenului de admitere la Institutul Național al Magistraturii.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa competența instanțelor judecătorești, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece posibilitatea de a ataca rezultatele unui examen sau ale unui concurs nu constituie un drept de sine stătător, reglementat ca atare prin lege, ci un mijloc de realizare a dreptului de a ocupa funcția pentru care s-a organizat examenul sau concursul, iar a decide altfel înseamnă să se recunoască organelor de justiție competența de a se substitui examinatorilor, de a invalida evaluările făcute de aceștia și de a le înlocui cu evaluările proprii ale judecătorilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu următorul cuprins: „(7) *Candidații nemulțumiți de rezultatele concursului pot formula contestații în termen de 3 zile de la afișare la comisia de soluționare a contestațiilor. Aceasta le va soluționa în termen de 3 zile. Decizia comisiei de soluționare a contestațiilor este irevocabilă, dispozițiile alin. (6) fiind aplicabile în mod corespunzător.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit art. 21 alin. (1) din Constituție, „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”

Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 340 din 5 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 4 martie 2003, dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale au în vedere accesul la justiție pentru apărarea drepturilor și a intereselor legitime, adică a acelor drepturi și interese care sunt reglementate prin lege. Or, posibilitatea de a ataca rezultatele unui examen sau ale unui concurs nu constituie un drept de sine stătător, reglementat ca atare prin lege, ci un mijloc de realizare a dreptului de a ocupa funcția pentru care s-a organizat examenul sau concursul, prin intermediul procedurilor de examen sau de concurs pe care legea le reglementează. A decide altfel ar însemna să se recunoască organelor de justiție competența de a se substitui examinerilor, de a invalida evaluările făcute de aceștia și de a le înlocui cu evaluările proprii ale judecătorilor, ceea ce ar excede în mod evident atribuțiilor instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Aura Speranța Ungureanu în Dosarul nr. 6.869/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 481 din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului

Prin urmare, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate nu pot fi primite, deoarece prevederile art. 21 din Legea fundamentală, referitoare la accesul la o instanță de judecată, nu au aplicabilitate în materia contestării baremului sau rezultatului unui examen sau concurs, existând obligativitatea comisiilor de contestații de a se pronunța asupra acestor cereri. Dispozițiile menționate din Constituție sunt însă aplicabile în ceea ce privește legalitatea procedurii de desfășurare a examenului sau concursului respectiv, ceea ce în speța de față nu a fost criticat.

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, prin hotărârea pronunțată în *Cauza Van Marle și alții contra Belgiei, 1986* și prin decizia de inadmisibilitate pronunțată în *Cauza San Juan contra Franței, 2002*, a statuat, cu valoare de principiu, că evaluarea cunoștințelor și a experienței necesare pentru admiterea într-o profesie este similară cu susținerea unui examen de tip școlar sau universitar și nu poate intra în domeniul de aplicare a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, îndepărtându-se atât de la competența normală a unui judecător, investit de regulă cu soluționarea unui diferend, cât și de la garanțiile instituite de art. 6 din Convenție, care nu sunt de natură să se aplice „litigiilor” ce ar putea apărea în această materie.

nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș-Severin, pentru Erika Inișconi, în Dosarul nr. 3.270/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 8.086D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 8.889D/2009, nr. 8.890D/2009, nr. 64D/2010 și nr. 65D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș-Severin, pentru Dorin Tănăsescu, Ioan Mihai Balmez,

Aneta Negoianu și Rodica Bircea, în dosarele nr. 3.271/115/2008, nr. 3.269/115/2008, nr. 3.274/115/2008 și nr. 3.272/115/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 8.889D/2009, nr. 8.890D/2009, nr. 64D/2010 și nr. 65D/2010 la Dosarul nr. 8.086D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.889D/2009, nr. 8.890D/2009, nr. 64D/2010 și nr. 65D/2010 la Dosarul nr. 8.086D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 a fost adoptată cu respectarea prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 octombrie 2009, 3 decembrie 2009, 19 noiembrie 2009 și 17 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.270/115/2008, nr. 3.271/115/2008, nr. 3.269/115/2008, nr. 3.274/115/2008 și nr. 3.272/115/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social**, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș Severin, pentru Erika Inișconi, Dorin Tănăsescu, Ioan Mihai Balmez, Aneta Negoianu și Rodica Bircea, în cadrul soluționării unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, pe de o parte, instituie premisele modificării sau încetării raporturilor de serviciu pe baza unor criterii subiective și aleatorii, iar, pe de altă parte, Guvernul nu a precizat motivele care au determinat adoptarea ordonanței de urgență. În susținerea excepției de neconstituționalitate, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.039/2009.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de către autorul excepției în susținerea acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-

raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 22 septembrie 2008, având următorul cuprins:

„(1) *Începând cu data de 1 noiembrie 2008, în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse funcționează Agenția Națională pentru Prestații Sociale, cu un număr de 1.041 de posturi, care se asigură prin reorganizarea direcțiilor de muncă și protecție socială județene și a municipiului București și prin preluarea a 400 de posturi de la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă.*

(2) *Posturile prevăzute la alin. (1) și, după caz, personalul care ocupă posturile supuse reorganizării se preiau, pe bază de protocol, în care se va stabili structura posturilor redistribuite potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență și cheltuielile de personal aferente, pe capitole de cheltuieli, incluzând toate drepturile salariale prevăzute de lege.*

(3) *Prezenta ordonanță de urgență modifică numărul maxim de posturi reglementat prin actele normative în care acesta era prevăzut.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la condițiile de adoptare ale ordonanței de urgență a Guvernului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, cu obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora. Or, Curtea observă că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2008 se menționează că „*asigurarea respectării prevederilor Programului de guvernare cu privire la majorarea pensiilor, creșterea puterii de cumpărare a pensionarilor, reducerea sărăciei și a marginalizării sociale și categoria de persoane căreia i se adresează aceste măsuri necesită adoptarea unor reglementări de natură legislativă care să conducă la îndeplinirea acestor obiective, elemente ce constituie situații extraordinare și vizează interesul public, a căror reglementare nu poate fi amânată.*” Prin urmare, critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată.

Potrivit art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, ordonanțele de urgență ale Guvernului nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului și drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție. Curtea constată că, prin înființarea Agenției Naționale pentru Prestații Sociale, cu un număr de 1.041 de posturi, care se asigură prin reorganizarea direcțiilor de muncă și protecție socială județene și a municipiului București și prin preluarea a 400 de posturi de la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, nu este afectat regimul niciunei instituții fundamentale ale statului, ci se reorganizează direcții și

agenții aflate în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

Totodată, referitor la drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Curtea reține că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 nu încalcă prevederile art. 41 din Constituție potrivit cărora dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă, deoarece posturile supuse reorganizării și personalul care ocupă aceste posturi se preiau, pe bază de protocol, în care se va stabili structura posturilor redistribuite și cheltuielile de personal aferente, pe capitole de cheltuieli, „*incluzând toate drepturile salariale prevăzute de lege*”.

De asemenea, Curtea reține că nu se pot invoca în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 considerentele și dispozitivul Deciziei Curții Constituționale nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009, deoarece nu ne aflăm într-o ipoteză similară și, prin urmare, nu se poate aplica același raționament juridic. Astfel, prin decizia sus-menționată, Curtea a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor

structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, care prevedea încadrarea numai pe baza încrederii acordate de primul-ministru, cu avizul viceprim-ministrului, era neconstituțională, deoarece institua o condiție esențialmente subiectivă, care reprezenta rezultatul opțiunii necenzurabile a unei persoane, ce constituia premisele încheierii sau încetării unor contracte individuale de muncă pe baza unor criterii aleatorii. Or, Curtea constată că ipoteza prevăzută de dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 nu este aceea a încheierii sau încetării unor contracte individuale de muncă pe baza unor criterii aleatorii, ci aceea de preluare a unor posturi de către o altă agenție aflată în subordinea aceluiași minister, cu menținerea tuturor drepturilor salariale.

În final, Curtea reține, pe de-o parte, că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, deoarece se aplică același tratament juridic tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei legale, iar, pe de altă parte, că dispozițiile constituționale ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal al unei cereri, de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, nu au relevanță în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș-Severin, pentru Erika Inișconi, Dorin Tănăsescu, Ioan Mihai Balmez, Aneta Negoianu și Rodica Bircea în dosarele nr. 3.270/115/2008, nr. 3.271/115/2008, nr. 3.269/115/2008, nr. 3.274/115/2008 și nr. 3.272/115/2008, toate ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 482

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a

contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Speranța Serv Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.012/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde avocatul Ilie Popescu, cu împuternicire avocațială la dosar pentru autorul excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 și art. 126 din Constituție, deoarece instituie recursul civil împotriva unui act al unei autorități administrative, iar hotărârea curții de apel este definitivă și irevocabilă, neexistând posibilitatea atacării ei cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție. Pe de altă parte, Consiliul Național pentru Soluționarea Contestațiilor nu prezintă garanțiile de independență și imparțialitate ale unei instanțe judecătorești, iar deciziile acestuia nu pot fi asimilate hotărârilor judecătorești.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Având cuvântul în replică, apărătorul autorului excepției susține că există o singură decizie a Curții Constituționale în această materie, și anume Decizia nr. 318/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.012/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială Speranța Serv Construct — S.R.L. din București în cadrul soluționării plângerii împotriva unei decizii a Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie o singură cale de atac împotriva deciziilor pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, organism care nu poate fi asimilat instanței de judecată. Totodată arată că hotărârea curții de apel este definitivă și irevocabilă, ceea ce este neconstituțional.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât accesul liber la justiție nu are semnificația asigurării accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2,3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(5) *Hotărârea pronunțată de instanță este definitivă și irevocabilă.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 115 alin. (5) privind intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 318 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 23 aprilie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că împrejurarea că, în această materie, legea a prevăzut două căi alternative prin care persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante poate contesta actul respectiv nu este de natură a contraveni principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Opțiunea pentru una dintre cele două posibilități (calea administrativ-jurisdicțională, în condițiile ordonanței de urgență criticate, sau calea justiției, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004) plasează persoanele vătămate în situații juridice diferite.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 21 din Constituție, Curtea a reținut, prin aceeași decizie, că instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu îngreșește accesul liber la justiție, atâta timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 283 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, părților interesate le este asigurată posibilitatea de a formula plângere împotriva deciziei pronunțate de Consiliul la curtea de apel, secția de contencios-administrativ și fiscal pe raza căreia se află sediul autorității contractante. Mai mult, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Prin urmare, stabilirea procedurii de soluționare a plângerii împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu

au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la invocarea prevederilor art. 115 alin. (5) din Constituție, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate nu a precizat în ce mod dispozițiile de lege criticate ar contraveni acestui text constituțional, și, prin urmare, nu poate fi analizată această critică.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Speranța Serv Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.012/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 485

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Nicorina Magraon în Dosarul nr. 10.730/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde avocatul Theodor Rus, cu împuternicire avocațială la dosar, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, lipsă fiind Consiliul Superior al Magistraturii, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 și

art. 21 din Constituție, deoarece — în domeniul privind cariera profesională — legiuitorul a prevăzut pentru magistrați doar calea de atac a recursului la Înalta Curte de Casație și Justiție, — în timp ce celelalte categorii socio-profesionale beneficiază de două grade de jurisdicție, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Totodată, arată că recursul trebuie să reprezinte o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, iar nu împotriva unei hotărâri a Consiliului Superior al Magistraturii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se poate face o comparație între magistrați și funcționari publici, deoarece aceștia nu se află în aceeași situație juridică. Pe de altă parte, arată că accesul la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, prin urmare, dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În final, consideră că celelalte critici reprezintă propuneri de modificare a textului de lege atacat, ceea ce este inadmisibil potrivit Legii nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.730/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Nicorina Magraon în cadrul soluționării recursului declarat împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie o singură cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii prin care se validează examenele pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, având următorul conținut: „(7) *Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de*

contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 634 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 22 august 2007.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textele de lege criticate prevăd că partea interesată are posibilitatea de a formula recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la hotărârea pronunțată de plenul Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor și de a beneficia pe tot parcursul acestei proceduri de toate garanțiile necesare asigurării unui proces echitabil. Interpretarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale duce la concluzia că acesta nu consacră nici expres, dar nici implicit dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut doar în materie penală. De asemenea, nici art. 13 din Convenție, care se referă la dreptul la un „*recurs efectiv*”, nu are semnificația asigurării dublului grad de jurisdicție, ci doar a posibilității de a se supune judecării unei instanțe naționale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea observă că, așa cum a statuat în numeroase cauze, accesul la justiție, garantat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Nicorina Magraon în Dosarul nr. 10.730/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 487

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Primăria Comunei Bradu în Dosarul nr. 1.413/1.259/2008 al Tribunalului Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 988/R/COM din 16 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.262/46/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, admitând recursul împotriva încheierii din 21 august 2009, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 1.413/1.259/2008, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Primăria Comunei Bradu în cadrul soluționării unei acțiuni întemeiate pe Ordonanța Guvernului nr. 5/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie în mod nejustificat o

procedură derogatorie de la dreptul comun și limitează posibilitatea părților de a administra, în judecarea somației de plată, alte probe decât înscrisurile.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007.

Dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă*

drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;

— Art. 6 alin. (1): „*Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*”

Dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 10 alin. (1): „*În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, atât în ansamblul ei, cât și prin examinarea separată a dispozițiilor sale, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 522 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 13 iulie 2006, Curtea a reținut, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, care urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile, ce reprezintă obligații contractuale de plată a unor sume de bani.

Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Modul în care instanțele judecătorești admit sau resping cererile de probațiune reprezintă o problemă de aplicare, iar nu de constituționalitate a textului de lege.

Referitor la dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplul fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată. [...] Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Primăria Comunei Bradu în Dosarul nr. 1.413/1.259/2008 al Tribunalului Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 488

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene și ale Legii nr. 100/2009 pentru aprobarea acestei ordonanțe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene și ale Legii nr. 100/2009 pentru aprobarea acestei ordonanțe, excepție ridicată de Costel Ghelțu în Dosarul nr. 841.1/325/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 841.1/325/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.137/2008 pentru prorogarea unor termene și ale Legii nr.100/2009 pentru aprobarea acestei ordonanțe**, excepție ridicată de Costel Ghelțu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece prorogarea termenelor de implementare a măsurilor privind înregistrarea ședințelor de judecată este de natură să restrângă accesul liber la justiție.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 4 noiembrie 2008, și ale Legii nr. 100/2009 privind aprobarea acestei ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 15 aprilie 2009.

Textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.137/2008 este următorul:

„Art. 1. — *Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă la data de 1 ianuarie 2010.*

Art. 2. — *Termenul prevăzut la art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă la data de 1 ianuarie 2010.*”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 21 privind liberul acces la justiție.

Analizând prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008, Curtea constată că termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, precum și a termenului prevăzut de art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind preluarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a atribuțiilor Ministerului Justiției referitoare la gestionarea bugetului curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătorilor au fost prorogate la data de 1 ianuarie 2011 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, precum și a termenului prevăzut de art. 136 din Legea nr. 304/2004, la data de 1 ianuarie 2011, a avut în vedere, potrivit motivării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009, evoluția crizei economice în anul 2009, precum și extinderea acesteia în cursul anului 2010. Acest lucru a impus luarea de urgență a unor măsuri pentru a se putea asigura

respectarea angajamentelor asumate de România prin semnarea acordurilor de împrumut cu organisme financiare internaționale, acorduri absolut necesare pentru stabilitatea economică a României, pentru atingerea țintelor de deficit ale bugetului general consolidat în anul 2010.

De altfel, Curtea prin Decizia nr. 1.385 din 29 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2009, a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 137/2008 prorogă unele termene în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama, așa

cum rezultă din motivarea acestei ordonanțe, de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor pe rolul instanțelor de judecată.

Considerentele reținute în această decizie își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene și ale Legii nr. 100/2009 pentru aprobarea acestei ordonanțe, excepție ridicată de Costel Ghelțu în Dosarul nr. 841.1/325/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 490

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radiana Gheorghiu în Dosarul nr. 1.327/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului nr. 8.303D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 8.315D/2009, nr. 8.688D/2009, nr. 8.896D/2009 și nr. 8.901D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Paraschiva Velican, Ileana Firan și Elena Tiștere, de Minel Armășelu, Constantin Burdușa, Oprea Curuia, Nicolae Duduială, Elena Georgeta Dumitru, Ion Dincă, Ilie Epure Georoceanu, Ion Orbetu, Mihai Mutu, Camelia Munteanu, Dumitru Mostioru, Nicolae Dumitru, Constantin Olingher, Maria Păun, Trita Stroie, Ion Scriciu, Constantin Stoian, Gheorghe Târziu, Veronica Birceanu, Valerica Baloniu, de Ioan Bușu și de Florica Marin și Viorica Ardeleanu în dosarele nr. 3.719/299/2009, nr. 2.445/299/2009, nr. 6.573/299/2009 și nr. 7.257/299/2009 ale Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 8.315D/2009, nr. 8.688D/2009, nr. 8.896D/2009 și nr. 8.901D/2009 la Dosarul nr. 8.301D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.315D/2009, nr. 8.688D/2009, nr. 8.896D/2009 și nr. 8.901D/2009 la Dosarul nr. 8.301D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 octombrie 2009, 16 octombrie 2009, 19 noiembrie 2009, 15 octombrie 2009 și 17 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.327/299/2009, nr. 3.719/299/2009, nr. 2.445/299/2009, nr. 6.573/299/2009 și nr. 7.257/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Radiana Gheorghiu, de Paraschiva Velican, Ileana Firan și Elena Tiștere, de Minel Armășelu, Constantin Burdușa, Oprea Curuia, Nicolae Duduială, Elena Georgeta Dumitru, Ion Dincă, Ilie Epure Georoceanu, Ion Orbetu, Mihai Mutu, Camelia Munteanu, Dumitru Mostioru, Nicolae Dumitru, Constantin Olingher, Maria Păun, Trita Stroie, Ion Scriciu, Constantin Stoian, Gheorghe Târziu, Veronica Birceanu, Valerica Baloniu, de Ioan Bușu și de Florica Marin și Viorica Ardeleanu în cadrul soluționării unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece îi favorizează pe debitori prin instituirea competenței organelor de executare de la sediul acestora.

Judecătoria Sectorului 1 București și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și cele ale art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv la instanță, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 835 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 iunie 2009, constatând că acestea nu contravin prevederilor invocate din Constituție.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a popririi. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea popririi executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silită, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

De asemenea, textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerare altor criterii, precum celeritatea desfășurării procedurii de executare silită.

Totodată, Curtea a statuat că este nefondată și critica potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngrădește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Curtea a mai reținut faptul că este de competența legiuitorului de a stabili procedura de executare silită, astfel încât acesta poate reglementa atât reguli generale, cât și excepții de la acestea în funcție de specificul fiecărui caz în parte. În cazul de față, legiuitorul are deplină legitimitate constituțională în a reglementa competența executorului judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit de a înființa poprirea la cererea creditorului.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radiana Gheorghiu, de Paraschiva Velican, Ileana Firan și Elena Tiștere, de Minel Armășelu, Constantin Burdușa, Oprea Curuia, Nicolae Duduială, Elena Georgeta Dumitru, Ion Dincă, Ilie Epure Georoceanu, Ion Orbetu, Mihai Mutu, Camelia Munteanu, Dumitru Mostioru, Nicolae Dumitru, Constantin Olingher, Maria Păun, Trita Stroie, Ion Scriciu, Constantin Stoian, Gheorghe Târziu, Veronica Birceanu, Valerica Baloniu, de Ioan Bușu și de Florica Marin și Viorica Ardeleanu în dosarele nr. 1.327/299/2009, nr. 3.719/299/2009, nr. 2.445/299/2009, nr. 6.573/299/2009 și nr. 7.257/299/2009, toate ale Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

